

1. nap

Még sötétben, kissé álmosan, hajnali egy órakor gyülekeztünk az iskola előtt, ahol a csomagok bepakolása után felszálltunk az autóbuszra, búcsút intettünk szüleinknek és izgatottan indultunk Erdély felé. Útközben sokat aludtunk. Minden megálló előtt a buszban meghallgattunk egy rövid beszámolót arról, mit fogunk megnézni. Még alig világosodott, amikor Aradon a Szabadság szobrot koszorúztuk. Aztán az aradi vértanúk emlékművéhez mentünk, ott énekeltünk egy Kossuth nótát, majd ismét koszorúztunk. Tovább utazva felkerestük a Dévai várat, ahová felvonóval mentünk fel. Fent gyönyörködtünk a felhőbe burkolódzó tájban. Sajnos párás, esős volt az idő, de megérte felmenni. Nagyon szép volt a kilátás. Láttuk a környező hegyeket, távoli falvakat. Utána Segesvárra mentünk, ahol 178 fedett lépcsőn kellett felmennünk, amit régen a diákok használtak, hogy iskolába tudjanak menni. Körbejártuk a területet, fényképeket készítettünk. A szálláson a vendéglátók nagyon vendégszeretőek és kedvesek voltak. Finom ételekkel vártak bennünket, az ellátás végig nagyon jó volt. A vacsora után berendezkedtünk a szobánkban és végre ágyban aludtunk.

2. nap

Reggel felkeltünk és megreggeliztünk. Minden reggel nagyon finom ételeket kaptunk. Reggeli után az első helyszín egy kőfejtő volt, majd átsétáltunk egy duzzasztó gátján. Nagyon érdekes volt, rengeteg vizet láttunk. Láttuk a duzzasztó túlfolyóját, amire akkor van szükség, amikor túl magas a víz. Azután Székelyudvarhelyre mentünk, ahol megkoszorúztuk az emlékművet, majd megnéztük a szoborparkot, ahol többek között láttuk Csaba királyfi szobrát. Megálltunk egy cukrászdában, ahol fagyit ettünk. Aztán séta közben megnéztük Orbán Balázs szobrát, láttunk egy érdekes szökőkutat, melynek négy sarkán négy foglalkozást ábrázoltak: favágó, öntő, marokszedő és fazekas. Később elmentünk Szejke fürdőre ahol átmentünk a székely kapukon Orbán Balázs sírjához, elénekeltük a székely himnuszt, majd megkoszorúztuk a sírt. Az ott lévőknek nagyon tetszett az énekünk. Székely kaput mindig akkor faragtak egy házhoz, amikor egy család új házat épített. Sok helyen láttunk ilyet, szebbnél szebbek voltak. Séta közben megkerestük a legrégebbi székely kaput, ami 1818-ban készült. Utána megkóstoltuk a borvizet egy forrásnál. Érdekes íze volt, néhányan haza is hoztak kóstolót. Délután mentünk Korondra, ahol a taplógomba művészetet mutatta be egy idős ember. Sajnos mi nem tudtuk kipróbálni, mert az alapanyag nagyon drága, a szerszámok pedig élesek voltak. Egy autó után kötött kocsival mentünk agyagozni, amit mi is kipróbálhattunk. Mindenki kipróbálhatta a fazekazást.

Nem volt egyszerű a feladat, de nagyon élvezték. A végén még egymást is összekentük. Sok „szép” alkotás született. Ezen a napon voltunk Farkaslakán, ahol megkoszorúztuk a legnagyobb székely író, Tamási Áron sírját.

3. nap

Reggel elmentünk az Elekes Vencel Általános iskolába, ahol a hetedikesek fogadtak bennünket. Az iskola sokkal lazábbnak tűnt, mint a miénk. Az igazgató köszöntött bennünket, aki nagyon szimpatikus volt. A hetedikeseknek bemutattuk a Tiszaalpárról és iskolánkról készített videót. Különleges volt számunkra, hogy ott egyestől tízesig van az osztályozás. Később megmutatták nekünk az iskolát. Aztán átadtuk a készített ajándékot: pólót, csomózott karkötőt, könyvjelzőt és egy csokit, majd beszélgettünk velük. Mivel a gyerekek könnyen barátkoztak, így egy közös barátságos futballmérkőzést is pillanatokon belül megszerveztünk a szemerkélő eső ellenére. Nagy örömünkre a meccs döntetlen lett. Nekik annyira nem tetszett, győzni szerettek volna, hiszen elég híres a focicsapatuk. Azután a Sűgó-barlang következett, ahol idegenvezető vitt bennünket végig. Ahogy bementünk, elmagyarázott mindent, megmutatta az érdekes részeket, mindezt nagyon viccesen. Nagyon csúszós és vizes volt a barlang, de hangulatos volt a sok lámpától. Aztán megtapasztalhattuk milyen teljes sötétben lenni egy barlangban. Nagyon különleges érzés volt. A barlang után visszamentünk a menedékházba, ahol megebedtünk. Ezek után elindultunk a Békás-szorozhoz. Itt gyalogoltunk a patak mellet ahol zuhogott az eső, de gyönyörűek voltak a hegyek, a vízfolyások. Később elmentünk a gyilkos tóhoz is, ahol megnéztük a mondákból híres tavat. Nagyon érdekes látvány volt, ahol kilógtak a vízből a fák. A szabad foglalkozáson megkóstoltuk az erdélyi kürtőskalácsot. Este a tanácsháza pincéjében néhány fiatal táncházat tartott nekünk. Bemutatták a lépéseket, kipróbáltuk, majd zenére táncoltuk néhány percre. Sokféle táncot mutattak, körtáncot és páros táncot is jártunk. Több, mint egy órát töltöttünk ott, nagyon jól éreztük magunkat. Fáradtan értünk haza, teli szép élményekkel.

4. nap

Reggel elindultunk a 14 m magas Parajdi sóbányába, ahol rövid tájékoztatás után szabadon töltöttük az időt. Sokan kipróbálták a kötélpályát. Nagyon jó volt a levegő, óriási teret alakítottak ki a föld alatt. Itt tudtunk vásárolni is. Aztán átmentünk a Medve tóhoz, ahol sétáltuk a tó körül. A korábban eső miatt elmaradt túrát itt póoltuk. Elég jól haladtunk, de néhol kisebb

tócsákat találtunk, amit igencsak kerülni kellett. Közben útba ejtettünk egy kilátót. Nagyon magas volt, de megérte felmenni, mert szép volt a kilátás. A környező vidéket szépen lehetett látni, mert ekkor igen jó volt az idő. A túra további része igen csúszós, sáros volt, de jót beszélgettünk, nevettünk egymáson. Ügyesnek kellett lenni, minden lépésre figyelni, hogy szárazon megúszhassuk. Néhány embernek ez nem sikerült, volt, aki el is esett, többeknek csak merült a cipője. A közös fotózás itt sem maradt el. Egy játszótéren letakarítottuk a cipőnket, mert a buszba csak tiszta cipővel illett felmenni. Utána hazamentünk, vacsora után összegyűltünk az egyik szálláshelyen, beszélgettünk, hazaérve összepakoltunk, átadtuk a szállásadóknak az ajándékokat és készültünk haza, majd aludtunk.

5. nap

Az utolsó napon először a tordai sóbányába mentünk. Teljesen más volt, mint a Parajdi, itt ténylegesen látszott, hogy minden csupa só. Az idegenvezetőnk bemutatta a bányát, végimentünk a Ferenc József galérián. A vezetés közben többször nyalogattuk a falat, mert élveztük a só ízét. A lélegzetelállító szépségű tordai sóbányában 13 emelet mélységig fedeztük fel. Tanúi lehettünk egy különleges jelenségnek a Visszhangok termében. Az elkiáltott szavak tucatszor visszhangzottak. Megismertünk középkori felszereléseket, mint az emelőszerkezet, mellyel a felszínre hozták a kibányászott sót. A rövid tájékoztató után óriáskerekeztünk. Nagyon lassan haladt, szép kilátás volt a tetejéről. Volt, aki így is nagyon félt a magasban. Itt is kaptunk szabadidőt, játékokat lehetett kipróbálni. Erdély határán csodálkozva néztük a hatalmas tarka cigánypalotákat, amelyek kívül hivalkodóak voltak. Valójában mégsem ebben, hanem egy kisebb házban, helyenként putriban éltek. Kolozsváron nagyon csendben megkoszorúztuk a Mátyás király szülőházát. Azért kellett csendben lenni, mert ott nem szeretik a magyarokat. Hazafelé a Királyhágón keresztül vezetett utunk. Késő délután megálltunk ebédelni. Utána Nagyszalonta következett, ahol Arany János szobrát, majd Kossuth Lajos szobrát is megkoszorúztuk. Később a Csonka toronyhoz sétáltunk egy közös fotó erejéig. Ezután már a határ következett. Alaposan megnézték bennünket és a buszt, majd végre Magyarországra értünk. Nagyon sok szép dolgot láttunk az öt nap alatt. Igazán jól éreztük magunkat. Este 8 óra után boldogan köszöntöttük szüleinket, akik már izgatottan vártak bennünket.